

יקיר בן-משה

שריקת שומר הלילה

מוסד ביאליק • ירושלים

*

עַרְב עָרַב אֲנִי מְסַפֵּר לְיֵלְדִים עַל הָאוֹרִינְט אַקְסֶפֶרְס. לֹא עַל הָרִצְח אֲלָא עַל הַסּוּד. מָה מְסַתֵּר מֵאֲחֹרֵי דְלְתוֹת הַקְרוֹן הַסְגוּרוֹת, מִי מְהַדְהֵד אֶת צְעָדָיו בְּלִילוֹת הָאֲרָכִים לְאַרְךָ מְסֻדְרוֹן אֶפֶל, עָטוּי גְלִימַת מְשִׁי כְּהָה, בּוֹהֶקֶת לְאוֹר הַשֶּׁלֶג הַנֶּעְרָם מִחוּץ לְחִלּוֹן? הַלִּילוֹת שֶׁלָּנוּ אֲרָכִים, מְלֵאֵי תַעֲנוּגוֹת מְפַקְפָּקִים שֶׁל תְּנוּעַת קְרוֹנוֹת, מְסֻלוֹת חֲלוּדוֹת וְדִלְתוֹת בְּרִזָּל חוֹרְקוֹת. הַזֶּהוּ הָאוֹר שֶׁצִּץ בְּכָל פֶּעַם מִחֶדֶשׁ כְּשֶׁמְדַלְיָקִים אֶת הַחֶשֶׁךְ? בְּכָל הֶרְדָּמוֹת יֵשׁ סוּד, אֲנִי אוֹמֵר לְמִיכָאֵל וּלְאִיתָמָר לְפָנָי הַשָּׁנָה, נִסּוּ לְהַקְשִׁיב: צְלִיל צְפוּף מְאוּד, תּוֹסֵס מְלִים קְלוּעוֹת בְּרִשְׁת. תְּנוּ לָהֶן אֲוִיר וְהֵן יִדְמִינּוּ מְעוֹף. תְּנוּ לָהֶן גְּבֻעוֹל וְהֵן יִדְמִינּוּ צְמֻרַת. הָאֵם אֵינְכֶם שׁוֹמְעִים אֶת אֲנֻקַּת הַכְּנֶף? זֶהוּ קִצְהַ סוּד. הַשִּׁיר. הֶרְכַּבְת שֶׁלָּנוּ דוֹהֶרֶת לְתוֹךְ הַלִּילָה בְּלִי מַעְצוֹר, עָרַב עָרַב.

*

אבא, למה מיכלאנג'לו לא צבע את הפסלים, שאל לפתע איתמר. שבת בבקר, שנינו יושבים על שטיח חדר הילדים, מנפחים מצופים לפני היציאה לברכה. למה הוא השאיר את האבן שלו ככה מלכלכת שכלם רואים? הבטתי בבני בן השש, פרח אמונות קטן שלי. זה הכל בגלל האהבה, עניתי. מיכלאנג'לו אהב לראות את האבן שלו ערמה, בלי בגדים, בלי אפור, מנמנמת בטבע ומזדקנת באטיות. איתמר הביט בי בפליאה, גם אנחנו אבן? קצת, עניתי. אנחנו אבן מערבכת בשמן, בשמש ובירח, יחד עם תשעה קשקשי דגים, שבע שכבות אבק, קמצוץ ריסים וחמש בועות כאב. כלנו ארוחה טובה שבסוף מתפוררת למים. איתמר לא אמר מלה, הביט בי בחמלה, על אבא שנושף אויר לתוך בלוני גומי כתמים, מצופי ים שלא נגמרים לעולם. תכף הולכים לברכה, פלטתי שריקה בין השפתים, הנה תראה, המצופים כמעט מנפחים, אמא ומיכאל מחכים למטה, בוא נרד. אבל איתמר לא היה מרצה. הוא הראה לי ששכחתי קוצת אויר רפויה בקצה המצוף, ושב אל הנושא. אבא, אם הנגר אוהב את העץ זה לא אומר שהעץ אוהב את הנגר, נכון? בטח שלא, עניתי. העץ פוחד מהנגר, אבל אוהב את הרוח. זהו, נפחתי את כל המצופים, תסגר את הפקק ונסע לברכה. אבל איתמר החזיק את הפקק פתוח, נותן לאויר לזרום לאחור, מרוקן את המצופים מפל מה שהיה בי, מפל מה שהיה. קמתי וחבקתי את בני. אתה צודק, הודיתי בלחישתה, מיכלאנג'לו בן צבע את הפסלים, זה אנחנו העורים לאהבה.